

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Monori Tamás ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek,- dr. Hajdu Péter ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indult perben a Somogy Megyei Bíróság 2007. november 28. napján kelt 2.G.40.048/2007/21. számú ítélete ellen a felperes részéről 22., 26. sorszáмок alatt, míg az alperes által 25. sorszám alatt benyújtott fellebbezések kapcsán a mai napon tartott fellebbezési tárgyaláson meghozta az alábbi

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest arra, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 750.000 (hétszázötvenezer) forint másodfokú perkölséget.

A felperesi fellebbezés nyomán feljegyzett másodfokú eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperesnek az alperes hibás teljesítéséből fakadó kártérítési igényét. Álláspontja szerint a felperes késlekedett a szóban forgó igényérvényesítéssel, elmulasztotta a kárenyhítési kötelezettsége teljesítését, a kár és annak összege bizonyítását, továbbá adós maradt a sérelmezett alperesi magatartás és az állított felperesi kár összege közötti okozati összefüggés bizonyításával. A megyei bíróság ugyan egyértelműen nem foglalt állást abban, hogy alperes hibásan teljesített vagy nem, de az indokolás egészéből a alperesi teljesítés hibás voltára lehet következtetni.

A felperesi fellebbezés az elsőfokú döntés megváltoztatására és a keresetnek egészében történő helyt adásra irányult. Támadta a felek szerződése 6. pontjának az értelmezését, a Ptk. 310.§-ának helytelen alkalmazását, továbbá azt az ítéleti megállapítást, mely szerint a felperesnek a kára még be sem következett, hiszen a szeméttelep jogszabály szerinti rekultivációjának, egyébként szakértő által megállapítható költségei, jelentik a felperes valós kárát.

Az alperesi fellebbezés pusztán az indokolás két pontját támadta. Érvelése szerint az alperes a felperessel kötött szerződésben vállalt tevékenységet teljesítette és ezért a hibás teljesítése nem állapítható meg. Továbbá hivatkozott arra, hogy a megállapodás szerint a munkavégzési kötelezettsége nem a telep egészére, hanem pusztán az általa odaszállított szemétre vonatkozott. Kifejtette tovább, hogy a hulladék bomlása, komposztálódása miatti rokadások, a folyamatos illegális hulladék lerakás miatt, az eltelt 6-7 esztendőre is tekintettel, a teljesítésekori állapot hitelesen már nem rekonstruálható. A szerződés a beterítő földréteg minimális vastagságát nem határozta meg, ennél fogva az adott körülmények között a 10 cm-es takaróréteg elfogadható. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes tisztában volt azzal, hogy az alperesi vállalat a telep végleges lezárásának feltételeit nem valósítja meg, amit többek között bizonyít a felperes részéről az A. Kft.-nek adott megbízás tartalma is.

Mindkét peres fél kérte az ellenérdekű fél jogorvoslati kérelmének az elutasítását.

A felperesi fellebbezés egészében, míg az alperesi fellebbezés részben alapos.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást alapvetően helyesen állapította meg, azt azonban az eljárás vonatkozó adatainak - beleértve természetesen a környezetvédelmi szakvéleményt is - újraértékelésével kiegészíti azzal, hogy az alperes a felek közötti szerződés 6. pontjában vállalt kötelezettségeit megfelelően teljesítette.

Az így kiegészített tényálláshoz képest is megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntéssel utasította el a felperes keresetét, ezért a megyei bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Pp. 253.§ (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság teljes mértékben egyetért az elsőfokú bíróságnak a felek szerződése 6. pontjának értelmezésével kapcsolatban kifejtett álláspontjával, amit ezért megismételni nem kíván. Ebből következően viszont nem osztja a felperesi fellebbezésnek az idevonatkozó ellenétes tartalmú állításait.

A felperesi igényérvényesítés alapja az alperes Ptk. 305.§ (1) bekezdés szerinti állított hibás teljesítése, ami akkor lenne megállapítható, ha az alperes a szerződés szerinti kötelezettségeit nem a szerződésben meghatározottaknak megfelelően teljesíti. A perbeli vizsgálódásnak arra kellett irányulnia, hogy az alperesi teljesítés a szerződésben kikötötteknek megfelelően történt-e meg. A Pp. 164.§ (1) bekezdéséből következően a felperesre hárult - egyebek mellett - annak

bizonyítása, hogy alperes teljesítése nem felelt meg a szerződéses kötelezettségeinek. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes ezen bizonyítási kötelezettségét nem tudta sikeresen teljesíteni, és e bizonyítatlanság következményeit -a bizonyítási teher fogalmából következően a felperes tartozik viselni. A vázolt körülmények következménye pedig az, hogy a másodfokú bíróságnak úgy kellett állást foglalnia, hogy az alperes a szerződésben vállalt kritériumoknak megfelelően teljesített.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a felperesi igényérvényesítés jelentős késedelméből fakadó időmúlás folytán (az alperesi tevékenység befejezését követően több mint 6 év elmúltával került sor a helyszíni vizsgálatokra) már nem volt lehetséges megnyugtató módon állást foglalni az alperesi teljesítés minősége kérdésében. Ezt igazolja a kiegészítő környezetvédelmi szakvélemény azon megállapítása is, mely szerint: „Álláspontom szerint a jelenlegi állapot közelebb áll az 1999. október hó 15. napján kelt megállapodás 6. pontjában foglalt kötelezettség nem teljesítéséhez, mint a teljesítéséhez.” Ezt a megfogalmazást, amely hűen tükrözi az objektív véleményalkotás nehézségeit, az ítéletábra nem tartja elegendőnek annak megállapításához, hogy az alperes hibásan teljesített. Megjegyzendő továbbá, hogy a felek nem határozták meg a földtakarás minimális vastagságát, így a felek vonatkozásában nem tűnik megalapozottnak az a szakértői megállapítás, mely szerint a 10 cm-nél kisebb földréteg nem tekinthető földtakarásnak.

Minthogy a fentiekből kitűnően az alperes terhére a hibás teljesítés nem állapítható meg, a felperes követelése jogalappal nem rendelkezik, és mint ilyen, alaptalanként egészében kell elutasítottnak tekinteni. Ezen álláspontból következően súlytalanná vált és a vizsgálódás körén kívül esőnek tekintendő a követelés esetleges elévülésének, avagy annak a kérdése, hogy a jelen ügyben a Legfelsőbb Bíróság által már okafogyottnak minősített GK 41-es állásfoglalás alkalmazható volna-e vagy sem.

A felperesi fellebbezés teljes egészében sikertelennek bizonyult, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte felperest az alperes javára jogi képviselői munkadíj megfizetésére, amelynek összegét a módosított 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése alapján állapította meg.

Az alperesi fellebbezés fele részben alapos, illetve fele részben alaptalan, így tekintettel arra is, hogy pusztán az indokolás elleni támadásokat tartalmazott, ennek kihatása az alperes javára megítélt perköltségre nem volt.

A felperes személyes költségmentességgel rendelkezik, és bár a fellebbezése sikertelen volt, a módosított 6/1986.(VI.26.) IM rendelet (R) 13.§ (1) bekezdés alapján mellőzte a felperes marasztalását a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésében, és így a feljegyzett illetéket a (R) 14.§ értelmében az állam viseli.

Pécs, 2008. június 10.

Dr. Juhász László s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Bálint s.k. előadó bíró, Dr. Zóka Ferenc s.k. bíró